

L'avortament entre la llei i l'evangeli

Dc, 21/07/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

L'Arquebisbe de Burgos s'ha expressat amb rotunditat parlant de la nova llei de l'avortament. Aquesta llei –ens diu- no es una llei ja que “ningú no té dret a eliminar un innocent. Per això no obliga. Més encara, exigeix una oposició frontal i sense excepcions.” La seva aplicació a l'estat espanyol ja ha destruït, al seu criteri, l'equivalent a la població de tres grans ciutats.

La reacció de l'arquebisbe sembla, en el context en que es dona, exagerada. La no penalització de l'avortament en casos concrets ja és vigent a l'estat espanyol des de fa molts anys. L'única cosa que aporta la nova llei és l'aplicació del sistema de terminis que ja funciona a molts altres indrets. Fins ara, a casa nostra, l'avortament estava despenalitzat en casos de malformació del fetus, violació o perill per a la salut física i mental de la mare. En el fons, la nova llei no fa sinó canviar les regles del joc, però el fet és el mateix. No em dirà el Sr. Arquebisbe que un fetus malformat és menys persona –si penséssim que ho és, cosa que no és d'acceptació general- que un fetus sa.

De totes formes, és molt lícit i encertat que els bisbes parlin sobre el valor de la vida humana i del nostre deure de protegir-la. El seu concepte de la vida i el seu rebuig absolut de la possibilitat de l'avortament és una postura digna de ser tinguda en compte. I si llegim la seva declaració del novembre de l'any passat, no podem deixar d'estar d'acord amb moltes de les seves afirmacions. En un món desequilibrat con el nostre, on s'estan perdent importants valors tradicionals, hem de respectar profundament els raonaments d'una institució mil·lenària, con l'Església Catòlica, que té coses importants a dir.

On no podem seguir a l'Església Catòlica és en la seva pretensió d'imposar en el país lleis repressives. No ens porten enlloc. En aquest camp, les lleis repressives del franquisme ens han portat a situacions que clamen al cel: a les clíniques clandestines, als avortaments en condicions inacceptables, a l'explotació de dones embarassades, a l'enriquiment de persones sense escrúpols que, sense cap mena de preparació, s'han dedicat a pràctiques abortives, als viatges secrets a Londres, etc. La repressió no serà mai un camí adient per a aturar l'avortament que, per molts arguments en contra que aportem, és, finalment, un assumpte propi i privat de la dona embarassada.

Per això, creiem que els bisbes s'equivoquen quan enyoren situacions anteriors i les volen restablir. Si la societat espanyola creu que la llei de terminis, que ha donat bons resultats en altres països, és la que ha de regir a l'estat espanyol, no tenim dret a posar-li obstacles, malgrat no ens satisfaci ni creguem que és compatible amb els postulats de l'evangeli. Ningú obliga a ningú a avortar. Cap llei no pot fer-ho. L'única cosa que fa la nova llei és una despenalització més àmplia que la que hi havia fins ara. Afavorirà això la pràctica de l'avortament entre nosaltres? Creiem que no. L'experiència holandesa, amb una legislació de les més permissives, mostra que no ha estat així. Holanda és un país amb un índex d'avortaments molt baix. En aquest context, s'ha de recordar que els països amb menys avortaments inclouen, en el seu programa educatiu, l'assignatura d'educació sexual. No tot es soluciona amb la repressió. Hi ha camins molt més

encertats.

Un d'aquests camins és el de l'evangeli. Es una llàstima que els bisbes no s'hagin limitat a proclamar el missatge alliberador de l'evangeli de Crist. Es veritat que no està absent en les seves declaracions, però es troba enfosquit per la seva insistència en la repressió. Per a nosaltres, els cristians protestants, les lleis compleixen la seva funció en el món on vivim, però no són la nostra norma de conducta. Aquesta es troba solament en la Paraula de Déu, el que significa que som cridats a viure la vida cristiana en la llibertat dels que acceptem amb joia el jou de Crist. La qüestió de l'avortament no l'hem de veure a la llum dels límits que ens venen de fora, és a dir, no ens hem de regir per normes coercitives que ens assenyali la societat o les lleis, sinó per Aquell que inspira i dirigeix la nostra vida cristiana. Vivim l'evangeli i aquest ens mostra, en cada situació concreta, quin és el camí que hem de seguir o, al menys, ens dóna pautes de conducta.

La vida és un do de Déu i és la nostra obligació i el nostre privilegi protegir-la, fins i tot quan només és un projecte. Per això, l'avortament està fora de les nostres perspectives de futur. Considerar-lo un mètode de limitació de naixements o una comoditat per no complicar-se la vida, són camins que ens tanquem a nosaltres mateixos, sense deixar de mantenir portes obertes davant situacions que podem presentar ens consciència davant Déu. Per això, respectem, per exemple, els tres supòsits de la llei anterior. No per ser legals són lícits per al creient. La nostra licitud ens ve de dalt, del que ens ha cridat de les tenebres a la llum. Es allí, davant Déu, que hem de prendre les nostres decisions. I en aquestes situacions és molt important que la Església, i en el seu cas la societat, oferim a les possibles candidats a l'avortament solucions i oportunitats de futur. La cosa pitjor que podem fer és abandonar-les a la seva soledat. No val això de dir, com fan els bisbes, que el principi de vida que hi ha en elles no és un assumpte privat i que la dona no té dret a prendre decisions, si a l'hora de veritat les deixem soles amb el seu problema. El seu problema és el nostre i no el podem agreujar amenaçant amb penes religioses o seculares. Per molt que estiguem convençuts del encert de la nostra anàlisi del problema, no tenim dret a condicionar les decisions de les que ho viuen en la seva pròpia carn.

Nosaltres, els homes i les dones d'aquest món, no ens movem en el terreny de la bondat y la maldat, del pecat i la virtut, del blanc i el negre, sinó en el món dels colors grisos i difusos, en el que cal prendre decisions personals que no se'ns donen fetes; que impliquen l'aplicació del nostre criteri i l'acceptació de la nostra responsabilitat. És a això que ens mou l'evangeli i no hi cap escapatòria possible. Tot ho hem d'afrontar a la llum de la fe i de l'esperança que hi ha en nosaltres. Ens resistim a parlar en aquest context -i en molt altres- de pecat. No es tracta d'això. Es tracta de buscar i trobar, en cada moment concret, camins que responguin adequadament a la crida específica que hem rebut i a la nostra vocació cristiana.

Pel que fa al contingut de la llei que comentem, fins i tot si hi estem del tot en contra, ens cal acceptar les decisions d'aquells que tenen el dret de fer-ho. Vivim en una societat pluralista i, seguint el procediments democràtics, no podem imposar el nostre criteri, sinó acceptar el de la majoria, malgrat no estar-hi d'acord. Aquesta llei no ens obliga a res, ens podem quedar totalment al marge, però obre les portes a l'avortament per a aquells que no participen de les nostres conviccions. Es pot fer oposició des de la raó, com fa el arquebisbe de Burgos, però

no tothom veu les coses de la mateixa manera i la raó d'uns és la desraó de l'altre.